

Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

(Μυθιστορία 'Ηλ. Βερτέ.—Μετάφρασις Α. Β.)

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Τὴν ἐπαύριον ὁ Νοέλ κατηυθύνθη πεζὸς πρὸς τὸ χωρίον τοῦ Βλινύ, κείμενον εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ κέντος πύργου, κ' ἔφθασεν εἰς τὸ πρεσβυτέριον κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥρην ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. Καθ' ὁδὸν ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ πολλοὺς παρακολουθοῦντας αὐτὸν μετὰ πολλῆς προφυλάξεως· ἀλλ' οὐδεμίαν ἔδωκεν εἰς τὸ πρᾶγμα προσοχὴν.

Τὸ μικρὸν χωρίον τοῦ Βλινύ ἐπετελεῖτο ἐκ δωδεκάδος μικρῶν οἰκίσκων καὶ ἐπαύλεων, κατεσπαρμένων ἐκατέρωθεν τῆς δημοσίας ὁδοῦ. Κατὰ τὸ κέντρον ἡγείρετο σταθρὰ ἐκκλησία, ἥς τὸ ἰσχνὸν κωδωνοστάσιον, δι' ἀρδωσίας στεγόμενον, ἦτο ἐτοιμόρροπον, εἰς τὴν ἐκκλησίαν δὲ παρέκειτο οἰκία χαμηλὴ, σεσαθρωμένη ἐπίσης, κρύπτουσα τὴν πρόσφιν τῆς ὀπισθεν ἀνθούτων δενδρυλλίων. Ἡ οἰκία αὕτη ἦτο τοῦ ἐφημερίου, ἐκεῖ δὲ εἶχε μετενεχθῇ ὁ Ἑκτωρ μετὰ τὴν πυρκαϊὰν τοῦ πύργου.

Ἐν μέσῳ γηπέδου ἀπεριφράκτου, ἐκτεινομένου πρὸ τῆς οἰκίας, ἐστάθμευεν ἀμαξὰ ἐζευγμένη εἰς ἓνα μόνον ἵππον, ὃ δὲ ἀμαξηλάτης, καθήμενος ἐπὶ τῆς χλόης, ἐκάπνιζε τὴν πίπαν του, κ' ἐφαίνετο ἀναμένων τινά. Ὁ Νοέλ ὑπέθεσεν ὅτι ἡ ἀμαξὰ ἐκείνη ἦτο διὰ τὸν Ἑκτορα, ὅστις εἶχεν ἤδη ἀναλάβει ἐκ τῶν τελευταίων περιπετειῶν, ἐκτὸς ἂν ἀνῆκεν εἰς τινὰ τῶν πέριξ κτηματιῶν, ἐλθόντα εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ ἐφημερίου.

Δὲν ἐπέμεινεν ὅμως ἀναζητῶν ἐξήγησιν τοῦ πράγματος, κ' ἔσυρε μικρὰν ἄλυσιν κρεμαμένην εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας. Ἦχος ἀσθενῆς ἠκούσθη ἐντὸς τῆς οἰκίας, εἴτα κρότος κρουπεζῶν, καὶ γηραιά τις χωρικὴ ἤλθε καὶ ἥνοιζε τὴν θύραν. Παρατηρήσασα τὸν Νοέλ, εἶπε μειδιῶσα·

— Ἄ! γιὰ τοῦ λόγου σας βέβαια 'μυλοῦν! Ἐλᾶτε! εἶνε κόσμος.

Καὶ παρεμίρσεν ἵνα διαβῇ ὁ ἐπισκέπτης. Εἴτα δὲ κλείσασα τὴν θύραν, προηγέθη αὐτοῦ διὰ σκοτεινοῦ διαδρόμου, καὶ φθάσασα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἥνοιζεν ἄλλην θύραν. Ὁ Νοέλ εἰσῆλθεν εἰς θάλαμον εὐρύν ἀλλὰ πενιχρῶς ἡτρεπισμένον, ἀποτελοῦντα τὴν αἴθουσαν τοῦ ἀγροτικοῦ πρεσβυτερίου.

Ὡς εἶχεν εἰπεῖ ἡ ὑπρέτρια, ἦτο ἡδὴ κόσμος. Ἐν πρώτοις, ὁ ἐφημέριος αὐτός, ὑψηλὸς γέρων, φαλακρός, ἥρεμον ἔχων καὶ συμπαθεῖ τὴν μορφὴν, διακεκριμένος δὲ τοὺς τρόπους ὑπὸ τὸ τριμμένον αὐτοῦ ῥάσον. Εἴτα ὁ Ἑκτωρ Λοβεδύ, μελανέμων καὶ μαρτυρῶν διὰ τῆς ἰσχνῆς του μορφῆς τὰς προσφάτους αὐτοῦ λύπας καὶ παθή-

σεις· ἀλλ' ὅ,τι πρὸ πάντων ἐξέπληξε τὸν μηχανικὸν ἦτο ἡ συνάντησις τῶν κυριῶν Δυχამέλ, ἐν πένθει καὶ μὲ ἐρυθροὺς ἐκ τῶν δακρύων ὀφθαλμούς.

Ἡ παρουσία τοῦ ἐφάνη πως συγκινήσασα τοὺς παρισταμένους, καίτοι ἠδύνατο νὰ υποθέσῃ ὅτι τὸν ἀνέμενον ἦδη τινὲς ἐξ αὐτῶν. Ἠγέρθησαν, ὃ δὲ Ἑκτωρ καὶ ὁ ἐφημέριος ἤλθον ὀλίγα βήματα προῦπαντῶντες. Τουναντίον δέ, ἐνῶ ἡ Ἀδριανὴ κατεβίβασε ταχέως ἐπὶ τὸ πρόσωπον τὴν καλύπτραν τῆς, ἡ μήτηρ, τοσοῦτον ἄλλοτε προσηνῆς, ἐχαίρετισεν αὐτὸν διὰ νεύματος παγεροῦ, πάντῃ διαφόρου τῆς συνήθους αὐτῇ ἀγαθότητος.

Ὁ Νοέλ, ταραχθεὶς ὀλίγον, προσέκλινε σιωπηρός. Ὁ ἐφημέριος προσηγόρευσε αὐτὸν δι' ὀλίγων λέξεων, ὃ δὲ Ἑκτωρ, τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα, εἶπε μετ' ἡθους μελαγχολικοῦ, ἀντιθέτου πρὸς τὴν παλαιὰν αὐτοῦ ἰταμότητα·

— Ἐσφαλα πολὺ πρὸς ὑμᾶς, κύριε Λετελιέ, κ' ἐξεδικήθητε σώσαντες τὴν ζωὴν μου διὰ κινδύνου τῆς ἰδικῆς σας. Θέλετε νὰ λησμονήσετε τὰ σφάλματά μου, καὶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, τώρα ὅτε μέλλω ν' ἀφήσω τὸν τόπον αὐτὸν καὶ τὴν Γαλιαν, νὰ συλλογίζωμαι ὅτι δὲν μὲ παρακολουθεῖ τὸ μῖσος καὶ ἡ περιφρόνησίς σας;

Ὁ Νοέλ ἔμενεν ἐνεὸς πρὸ τῆς τοιαύτης μεταβολῆς· ἀλλ' οὐδὲ στιγμὴν ἐδίστασεν.

— Εὐχαρίστως, κύριε, ἀπήντησε σφίγγων τὴν προτεινομένην χεῖρα· σᾶς ἀπέδειξα ἐσχάτως ὅτι τὰ σφάλματα αὐτὰ δὲν μοῦ ἐνέπνεον μνησικαλίαν.

— Ἐδείξατε θαυμασίαν γενναιότητα καὶ αὐταπάρνησιν, ἐὰν δὲ κατ' ἀρχὰς μὲ ἐτύφλωσε τὸ μῖσος, σήμερον τὰ διδάγματα τῆς πείρας καὶ αἱ παραστάσεις τῶν φίλων μου μὲ ἔκαμον νὰ ἐννοήσω πόσον ἡ ἰδικὴ μου συμπεριφορὰ ὑπῆρξεν ἐλεεινὴ καὶ ἀθλία. Ἄ! κύριε Νοέλ! Ἐμβήκατε σεῖς εἰς τὴν ζωὴν ἀπὸ τὴν καλὴν θύραν! Τώρα γνωρίζω, ὅτι ἡ ἐργασία, ἡ γενναιότης, ἡ χρηστότης, δὲν φέρουν τοὺς πικροὺς καρπούς τῆς ἀργίας, τοῦ ἐγωῖσμοῦ καὶ τῶν παρεκτροπῶν. Δὲν θέλω ν' ἀποκαλύψω λυπηρὰ οἰκογενειακὰ μυστήρια. Ἄλλ' ἔμαθον πολλὰ πράγματα κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην νύκτα, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶδα τόσον πλησίον τὸν θάνατον. Εὐτυχῶς εἶμαι νέος ἀκόμη καὶ ἔχω καιρὸν νὰ ἔμβω εἰς νέον δρόμον, τὸν δρόμον τῆς ἐπανορθώσεως, τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἠθικῆς. Χάρις εἰς τὰς θυσίας τῶν γενναίων συγγενῶν μου, τῶν ὁποίων ἡ εὐμένεια πρὸς ἐμὲ δὲν ἔχει ὅρια, θ' ἀρχίσω ἐκ νέου τὴν ζωὴν μου καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ ἀποτίσω ὅσον δύναμαι τὰ λάθη τοῦ πατρός μου καὶ τὰ ἰδικά μου. Πρὸς ὑποστήριξίν μου, κύριε Λετελιέ, ἔχω ἀνάγκην τῆς ὑπολήψεως ὅλων τῶν τιμῶν ἀνθρώπων καὶ ἰδίᾳ τῆς ἰδικῆς σας.

— Θὰ τὴν ἔχετε, κύριε Λοβεδύ.

Μετὰ τὰς βαρεῖας ταύτας ὁμολογίας, ὁ Ἐκτωρ ἐστράφη πρὸς τὸν ἐφημέριον δειλῶς, οὗτος δὲ ἐπεδοκίμασε δι' ἀδιακρίτου νεύματος.

Ἡ μήτηρ ἐν τούτοις καὶ ἡ θυγάτηρ ἔμενον ὄρθιαι, σόδαραι πάντοτε καὶ σιγῶσαι. Ἡ δὲ κυρία Δυχαμέλ ὑπέλαθε ψυχρῶς :

— Διὰ τὴν συνδιαλλαγὴν αὐτὴν, Ἐκτωρ, δὲν ἦτο, νομίζω, ἀνάγκη τῆς παρουσίας μας. Ἦρκει νὰ γνωρίζωμεν μόνον ὅτι ἐτελείωσεν ἡ ἀνότητος ἐκείνη ὑπόθεσις τῆς μονομαχίας. Τώρα πηγαίνομεν εἰς τὴν ἁμαξάν, κ' ἐπιστρέφομεν εἰς τὴν Βωβαί. Θὰ σὰς στείλω τὸν Πεῤῥὲν νὰ συνεννοηθῇτε μαζὴ του διὰ τὰς τελευταίας λεπτομερείας.

Ὁ Ἐκτωρ ἐδίσταζεν, ἀλλὰ νέον νεῦμα τοῦ ἐφημερίου τὸν παρώτρυνε.

— Μίαν στιγμὴν, θεία μου, σὰς παρακαλῶ, εἶπε. Δὲν εὐρέθη κατὰ τύχην ἐδῶ ὁ Κ. Νοέλ, ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἤξευρα ὅτι θὰ ἤρχεσθε σεῖς καὶ ἡ ἐξαδέλφη μου. Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ διαλυθῇ, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου, ἡ παρεννόησις ἣτις ὑπάρχει, φαίνεται, μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ ἐξαίρετου νέου, ὅστις μὰς προσέφερε τόσας ἐκδουλεύσεις.

— Ἄν μὰς προσέφεραν ἐκδουλεύσεις, καὶ δὲν τὰς ἀρνοῦμαι, ἀπήντησεν ἡ κυρία Δυχαμέλ, ἔχει ὁ ἴδιος τόσην πεποιθήσιν περὶ τῆς σπουδαιότητός των, ὥστε περιττὸν εἶνε νὰ τὰς πανηγυρίζωμεν ἐνώπιόν του.

Ὁδυνηρὰ ἐκπληξίς εἰκονίσθη ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ Νοέλ.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ, κυρία, εἶπε διὰ τρεμούσης φωνῆς. Ἐχω τὴν συνείδησιν, ὅτι οὐδέποτε εἶπα εἰς κανένα...

— Ἀρκεῖ... Ἄς τ' ἀφήσωμεν αὐτά... Ἐρχεσαι, Ἀδριανή;

Ἡ νεᾶνις ἐφαίνετο λίαν συγκεκινημένη ὑπὸ τὴν καλύπτραν τῆς.

— Ἀλλά, μαμά, ἐψιθύρισεν, ἂν ἦνε ψεύματα ὅσα εἶπαν...

Αὐστηρὰ τῆς μητρός τῆς χειρονομία τῇ ἐπέβαλε σιγὴν.

— Κυρία, ὑπέλαθεν ὁ Νοέλ, τόσον περισσώτερον λυποῦμαι διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ αἰφνιδίαν δυσμένειάν σας καὶ τῆς κυρίας Ἀδριανῆς, ὅσον κ' ἐγὼ αὐτὸς ἀναχωρῶ ἀπὸ τὴν Βωβαί, ... καὶ ἤθελὰ νὰ σὰς ἀποχαιρετίσω.

Ἡ Ἀδριανὴ ἐσκίρτησεν ἡ μήτηρ διέστειλε τοὺς ὀφθαλμούς... ἀλλ' ἀπήντησεν ἀμέσως μετὰ περιφρονητικοῦ μειδιάματος.

— Καλὲ σεῖς θὰ φύγετε ἀπὸ τὴν Βωβαί; Οὐδὲ κἂν τὸ συλλογίζεσθε... Σεῖς τὸ ἔχετε βέβαιον...

— Κυρία, διέκοψεν ἀξιοπρεπῶς ὁ Νοέλ, ἀφοῦ

ἀμφιβάλλετε περὶ τοῦ λόγου μου, σὰς παρακαλῶ νὰ λάβετε γνώσιν αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν εἶχα σκοπὸν νὰ στείλω πρὸς τὸν Κ. Ζ. εἰς Κλαμεσύ, εὐθὺς μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν μου εἰς τὸν Κ. Ἐκτορα.

Ἐξήγαγε δὲ τοῦ θυλακίου του, ἀνοικτὴν ἐτι, τὴν ἐπιστολὴν, ἣν εἶχε γράψῃ τὴν προτεραίαν, κ' ἔδωκεν αὐτὴν εἰς τὴν Κυρίαν Δυχαμέλ, ἣτις τὴν διέτρεξε ταχέως, ἐνῶ ἡ Ἀδριανὴ ἔρριπτε δειλῶς ἐπ' αὐτῆς κλόπιον βλέμμα. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἐξήγει ὁ Νοέλ εἰς τὸν ἐφημέριον, πῶς ἐκαλεῖτο εἰς τὸ σπουδαῖον ἐργαστάσιον τοῦ Κ. Ζ. ὡς διευθυντῆς τῶν μηχανῶν.

Μικρά τις συζήτησις ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἐγένετο μεταξὺ μητρός καὶ κόρης.

— Μαμά, ἐψιθύρισε συγκεκινημένη ἡ Ἀδριανή, ἡπατήθημεν ἀπὸ εὐτελεῖς συκοφαντίας... ὁ Κ. Νοέλ ἔμεινε πάντοτε ἄξιος τῆς ὑπολήψεως καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μας.

— Καὶ τί ἀποδεικνύει αὐτὴ ἡ ἐπιστολή; Γνωρίζω ἐγὼ καλὰ τὴν ἀλαζονείαν καὶ τὴν οἰήσιν αὐτοῦ τοῦ νέου.

— Κύριε Νοέλ, εἶπεν ὁ Ἐκτωρ εὐτόλμως καὶ ἀπεριστρόφως, εἶνε ἀπαραίτητον νὰ μάθετε τοὺς λόγους τῆς δυσαρρεσκείας τῆς θείας μου, καὶ δὲν σὰς εἶνε βεβαίως δύσκολον ν' ἀπολογηθῇτε.

— Ἐκτωρ, ἐφώνησεν ἡ κυρία Δυχαμέλ, σοῦ ἀπαγορεύω...

Ἄλλ' ὁ Λοβεδύ, ἐνθαρρυνόμενος ἄλλως καὶ ὑπὸ τῶν νευμάτων τοῦ ἐφημερίου, ὀλιγώρησεν ἐντελῶς τῆς ἐπιταγῆς ταύτης κ' ἐξέθηκεν ἐν ὀλίγοις τί συνέβαινε.

Γνωρίζομεν ἤδη ὅποῃαι πῆμαι εἶχον διαδοθῇ περὶ προσεχοῦς γάμου τοῦ Νοέλ καὶ τῆς Ἀδριανῆς. Αἱ πῆμαι αὗται εἶχον φυσικῶς περιέλθῃ εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν κυριῶν Δυχαμέλ. Ἄλλ' ἡ φαντασία τῶν ἀργῶν καὶ ἡ συνήθης τῶν μικρῶν πόλεων κακεντρέχεια εἶχον προσθέσει εἰς αὐτὰς λεπτομερείας προσβλητικὰς διὰ τὴν κόρην καὶ τὴν μητέρα. Οὕτως ὁ Νοέλ, ἔλεγον, εἶχε καυχηθῇ δημοσίᾳ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ διέθετεν δλόκληρον τὴν περιουσίαν τῶν Δυχαμέλ· εἶχεν ἰσχυρισθῇ ὅτι ἡ δεσποινὶς Ἀδριανὴ τὸν ἐτρελλαίνετο, καὶ τὸν παρεκίνησε νὰ μονομαχήσῃ πρὸς τὸν ἐξάδελφόν τῆς ὅτι ἓνα μόνον λόγον ἂν ἔλεγεν, ὁ γάμος του ἐτελείωνε, ... καὶ ἄλλα πολλά, ὅποῃα συνήθως κατεργάζεται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἀχρειότης καὶ ἡ βλακεία.

Αἱ κακολογίαι αὗται, αἵτινες ἀφ' ὑψηλοτέρου κρινόμεναι, φαίνονται τοσοῦτον γελοῖαι καὶ ἄξιαι περιφρονήσεως, ἀποκτῶσι πολλάκις εἰς τινὰς κύκλους μεγίστην σπουδαιότητα. Οὕτω δὲ ἡ κυρία Δυχαμέλ εἶχε μεγάλως ὀργισθῇ κατὰ τοῦ Λετελιέ, καὶ τὴν ὀργὴν αὐτῆς εἶχε

μεταδώσει καὶ εἰς τὴν θυγατέρα της. Ἡθέλησεν ὁ Περρὲν νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ συκοφαντίας τοσοῦτον ἐναντίας εἰς τὴν χρηστότητα καὶ μέτριοφροσύνην τοῦ Νοέλ, ἀλλ' ἐπιτιμηθεὶς ἐντόνως ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ ἐπιφυλακτικός, ἐνῷ αἱ δύο κυρίαι διερρήγνυνον πᾶσαν μετὰ τοῦ σωτῆρος αὐτῶν σχέσιν καὶ ἤρνούντο μάλιστα νὰ τὸν ἰδῶσιν.

Ὁ Νοέλ, ἀκούσας ὁποῖαι αἰσχροτήτες τῷ ἀπεδίδοντο, συνεκινήθη μέχρι δακρύων.

— Εἶνε ἀτιμίαι αὐτά! ἐφώνησεν· ἂν ἔχω αἰσθημα κρύφιον εἰς τὴν καρδίαν μου, οὐδέποτε τὸ ἐξεμυστηρεύθην, οὐδ' εἰς αὐτοὺς τοὺς καλλιτέρους καὶ στενοτέρους φίλους μου... Σεῖς, δεσποινὶς Ἀδριανή, ἐπιστεῦσατε ποτέ;... Μάρτυς μου ὁ Θεός, ὅτι οὐδέποτε ἐσυλλογίσθην εὐδαιμονίαν τοιαύτην, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἐγεννήθην... ἐγώ. Ἡ φιλοδοξία μου δὲν ἐτόλμησε ποτὲ ν' ἀναβῇ τόσο· ὑψηλά, καὶ ἐνῷ σὰς ἡγάπων, οὐδὲ τὸν οἰκτόν σας δὲν ἤλπιζα...

Οἱ λυγμοὶ διέκοψαν τοὺς λόγους του. Ἡ Ἀδριανὴ ἔκλαιεν ἐπίσης ὑπὸ τὴν καλύπτραν της, καὶ ἡ μήτηρ ἐφαίνετο μέγας ἀμνηχανοῦσα.

Ὁ μετανοῶν Ἐκτωρ ἐνόμισεν ἀναγκαῖον νὰ παρεμβῇ καὶ πάλιν.

— Πραγματικῶς, θεία μου, ὑπέλαβεν, ὅπως γνωρίζω καὶ εἶδα τὸν Κ. Νοέλ, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἔχουν καμμίαν ὑπόστασιν ὅλα αὐταὶ αἱ ρυπαραὶ διαδόσεις... θὰ ἦτο δὲ ἀληθὴς ἀχαριστία ν' ἀμφιβάλλετε, καὶ σεῖς καὶ ἡ ἐξαδέλφη μου.

Ἐπῆλθε στιγμὴ σιωπῆς.

— Τώρα, ὑπέλαβεν ὁ Νοέλ, κατορθώσας νὰ παῦνθῃ ὀλίγον, καὶ ἂν ἤθελα νὰ μείνω, ὑψηλότερον καθήκον μου ἐπιβάλλει ν' ἀναχωρήσω. Πρέπει νὰ παύσουν μυστραὶ συκοφανταί, προξενούσαι λύπην εἰς τὴν κυρίαν καὶ τὴν δεσποινίδα Δυχαμέλ, καὶ θὰ τὰς παύσῃ ἀμέσως ἡ αἰφνιδία μου ἀναχώρησις. Ἀντὶ νὰ στείλω τὸ γράμμα αὐτὸ εἰς τὸν κ. Ζ. θὰ τοῦ τὸ ὑπάγω μόνος μου... Φεύγω ἀπόψε.

— Μὴ φύγετε, κύριε Νοέλ! ἐφώνησεν ἡ Ἀδριανή, ἐν ἀκουσίᾳ παραφορᾷ.

Καὶ κατέπεσεν ἐπὶ μιᾷς ἑδρας.

— Πῶς, κόρη μου, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἡ κυρία Δυχαμέλ, θέλεις...

— Δὲν θέλω νὰ φύγῃ, ἐπανελάβεν ἡ νεᾶνις.

Οἱ παρόντες δὲν ἤκουσαν τί ἔλεγον μήτηρ καὶ κόρη· ἀλλ' ὁ ἐφημέριος, μάρτυς ἄφρονος τέως τῆς σκηνῆς ἐκείνης, καίτοι παρασκευαστῆς αὐτῆς ἴσως, εἶπε προσηνῶς καὶ λεπτῶς μειδιῶν:

— Αἶ, ἀγαπητὴ μου κυρία Δυχαμέλ, ἀφοῦ ἡ δεσποινὶς Ἀδριανὴ δὲν θέλει νὰ φύγῃ ὁ Κ. Λετελιέ, ἐν μόνον μέσον ὑπάρχει νὰ παύσουν

αὐταὶ αἱ φλυαρίαι, αἱ ὁποῖαι σὰς λυποῦν τόσον...

— Ποῖον, κύριε ἐφημέριε;

— Δὲν τὸ μαντεύετε;

Ἡ κυρία Δυχαμέλ ἐθεώρησε τὴν θυγατέρα της, ἥτις ἐρρίφη εἰς τὰς ἀγκάλας της.

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἐνόησε τέλος... ἀλλ' ἐδίστασε πάλιν ὀλίγον.

— Ἄς εἶνε! εἶπεν ἡ δύναμις τῶν πραγμάτων νικᾷ τὰς θελήσεις... Κύριε Νοέλ, φίλησε τὴν γυναικά σου, καὶ ἔλα... ἔπειτα νὰ φιλήσης καὶ τὴν πενθεράν σου.

Ὁ Νοέλ προύχωρσε κλονιζόμενος, ἔξαλλος, νομίζων ὅτι ὠνεύρετο. Πάντες ἔκλαιον.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἀφοῦ πολλὰ σπουδαῖα συμφωνήθησαν, ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ μετέβησαν εἰς τὴν ἀμαξάν ἥτις τοὺς ἀνέμενεν. Ἐκρίθη δὲ καλόν, πρὸς περιφρόνησιν τῆς κακολογίας καὶ παρασκευῇ τῆς κοινῆς γνώμης, νὰ ἐπανεέλθῃ ὁ Νοέλ εἰς τὴν πόλιν μετὰ τῶν κυριῶν. Ὁ ἐφημέριος καὶ ὁ Ἐκτωρ συνώδευσαν συνομιλοῦντες τοὺς ἐπισκέπτας μέχρι τοῦ γηπέδου, ὅπου ἐστάθμευεν ἡ ἀμαξά.

Ἄλλ' ἐνῷ ὁ Ἐκτωρ ἐξήρχετο τοῦ πρεσβυτερίου, δύο ἀνθρωποὶ ἀνωρθώθησαν αἰφνης ὀπισθεν ἡρειπωμένου τοίχου. Ἦσαν ὁ Ἰωάννης Ρεβού καὶ ὁ ὁδοστάτης Γριβέ.

Εἶχον ἀμφότεροι καταβιάσει τοὺς πῖλους ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν των, καὶ ὁ μὲν Γριβέ ἔπαλλε ῥόπαλον, ὁ δὲ ἀπαλακοθήρας ἔσειε τὴν βακτηρίαν ἐφ' ἧς ἐστήριζε τὸ ἀσταθὲς βῆμά του.

Ἦσαν δὲ ἔτοιμοι νὰ ὀρμήσουν, ἀλλ' ὅτι ἔβλεπον τοὺς κατέπληξεν. Ὁ Νοέλ καὶ ὁ Ἐκτωρ ἐβάδιζον παραπλευρῶς μειδιῶντες, ὅτε δὲ παρῆλθον ἐγγὺς τοῦ ἡμιπτώτου τοίχου, ἠκούσθη ὁ Νοέλ λέγων θερμῶς:

— Ποτέ μου δὲν θὰ λησμονήσω, κύριε Ἐκτωρ, ὅτι εἰς σὰς καὶ τὴν εὐγενῆ σας πρωτοβουλίαν ὀφείλω τόσον μεγάλην καὶ τόσον ἀνελπιστον εὐτυχίαν.

— Δὲν πρέπει νὰ εὐχαριστήσετε ἐμέ, κύριε Νοέλ, ἀπήντησε μελαγχολικῶς ὁ Ἐκτωρ, ἀλλὰ τὸν σεβάσιμον αὐτὸν ἱερέα, ὅστις μὲ ξενίζει καὶ ὅστις μ' ἔδειξε τὸν κόσμον ὑπὸ νέαν ὄψιν καὶ μ' ἔκαμε νὰ ἐρυθρίσω διὰ τὰ παρελθόντα μου σφάλματα... Εἶχα πολλὰ νὰ κάμω, διὰ νὰ τὰ ἐξαλείψω.

Οἱ δύο νέοι περιεπτύχθησαν, εἶτα δὲ ὁ Νοέλ ἐπέβη τῆς ἀμαξῆς μετὰ τῶν κυριῶν, καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πόλιν.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ ὁδοστάτης ἔμενον χαίνοντες ἐκ τῆς καταπλήξεως, χωρὶς νὰ λέγῃσι λέξιν ῥόπαλον καὶ βακτηρία εἶχον ἐκπέσει τῶν χειρῶν των, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐσυλλογίζοντο πλέον νὰ κρυφθῶσι, παρετηρήθησαν.

Ἀναγνωρίσας τὸν Γριβὲ ὁ Λοβεδὺ ἐσταμάτησε.

— Μίαν στιγμὴν, κύριε ἐφημέριε, εἶπεν ἀπητήσατε νὰ ἐπανορθώσω ὅλα μου τὰ σφάλματα· ἰδοὺ ἀκόμη ἐν τὸ ὁποῖον ἐνθυμοῦμαι.

Κ' ἐπλησίασεν εἰς τὸν ὁδοστάτην.

— Κύριε Γριβέ, εἶπεν εὐγενῶς, ἐφάνην πρὸς σὰς πολὺ ἀγροϊκός... λυποῦμαι πολὺ καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε... Μοῦ ἐπιτρέπτε νὰ σὰς σφίξω τὸ χέρι;

Καὶ προέτεινε μετὰ πολλῆς εἰλικρινείας τὴν χεῖρά του.

Ὁ Γριβὲ ἐδίστασε μικρόν.

— Ἄς εἶνε κ' ἔτσι! εἶπε τέλος.

Κ' ἔθηκε τὴν χονδρὰν ὀζώδη του χεῖρα ἐντὸς τῆς προτεινομένης λευκῆς καὶ ἀριστοκρατικῆς χειρός.

— Πολὺ καλὰ, κύριε Ἐκτωρ, εἶπε μειδιῶν ὁ ἐφημέριος, αὐτὸς εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος διαλύσεως τῶν ἐρίδων... Ὁ Θεὸς νὰ σὰς εὐλογῇ καὶ τοὺς δύο.

Ὁ Ἐκτωρ καὶ ὁ ἐφημέριος ἐπέστρεψαν εἰς τὸ πρεσβυτέριον, οἱ δὲ δύο φίλοι ἐτράπησαν τὴν ἄγουσαν εἰς Βωβραί.

— Νὰ σοῦ πῶ, Γιάννη, εἶπεν ὁ Γριβέ, καλλίτερα ποῦ ἦλθε τὸ πρᾶγμα ἔτσι. Ἀκουσες ὅτι μοῦ ἐζήτησε συγχώρεσι! Ἡ συνειδήσί μου τὸ λοιπὸν εἶνε ἀναπαυμένη... Ἀλλὰ πάλι τί τὰ θέλεις, μοῦ φαίνεται ὅτι διὰ νὰ ἡσυχάσῃ καλὰ καλὰ, ἔπρεπε νὰ δώσω κάποιου ταις ξυλιαῖς ποῦ ἔφαγα!

— Αἱ, ξεύρεις πῶς μὲ παρασκότισες! ἀπήντησεν ἀδημονῶν ὁ Ἰωάννης. Δὸς με ταις τὸ λοιπὸν ἐμένα, νὰ ξεμπερδεύωμε... Θὰ πῶ πῶς ταις τρώγω γιὰ τὸ χατῆρι τοῦ φίλου μας τοῦ Νοέλ... καὶ θὰ γλυτώσω ἀπὸ τὴ λῆμα σου!

Τὴν ἐπαύριον πρωῒαν ὁ Ἐκτωρ Λοβεδὺ ἀνεχώρησεν εἰς Ἀγγλίαν, ὅπου χάρις εἰς τὰ χορηγηθέντα ὑπὸ τῶν συγγενῶν του κεφάλαια, ἤλπιζε νὰ εὕρῃ ἔντιμον θέσιν ἐν τῷ ἐμπορίῳ ἢ τῇ βιομηχανίᾳ. Ἡ ἀναχώρησις αὕτη ἐγένετο χωρὶς τινος σκανδάλου τῆς Ἰωσηφίνης ἢ τῆς οἰκογενείας τῆς· τοῦτο δ' ἐξηγήθη, ὅτε ἐγνώσθη ὅτι ἡ Ἰωσηφίνα, ἐπαρκῶς προικισθεῖσα, ἔμελλε ταχέως νὰ νυμφευθῇ χονδρόν τινα μυλωθρόν τῶν περιχώρων.

Ὁ γάμος τοῦ Νοέλ καὶ τῆς Ἀδριανῆς ἐγένετο μετὰ τινας μῆνας, μέχρι δὲ τῆς παραμονῆς τῆς τελετῆς ὁ Νοέλ ἐξηκολούθησεν ἐργαζόμενος ἐν τῷ σιδηρουργείῳ του. Τὴν ἡμέραν ὅλην ἀντήχει ἐπὶ τοῦ ἄκμονος ἡ σφύρα του· τὴν ἐσπέραν δὲ μόνον ἀπλῶς ἀλλὰ κοσμίως ἐνδεδυμένος μετέβαινε παρὰ τὰς κυρίας Δυχαμέλ, κ' ἔμενεν ὥρας πολλὰς. Ἡ τοσοῦτον ἀξιοπρεπὴς

διαγωγή του αὕτη καταδεικνύουσα τὴν εὐγενῆ ὑπερφηφάνειαν τοῦ ἐργαζομένου περιποίησεν εἰς αὐτὸν πάντων τὰς συμπαθείας, πρᾶγμα οὐχὶ εὐκολὸν ἐν πόλει μικρᾷ.

Μικρὸν πρὸ τούτου, ὁ δήμαρχος τῆς Βωβραὶ διεβίβασεν εἰς τὸν Νοέλ, πλὴν χρυσοῦ ἀριστείου πρώτης τάξεως, ἀπονεμομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, τὴν εἰδήσιν ὅτι ἡ Ἀκαδημία τῷ ἀπένευμεν ἐπίσης τὸ βραβεῖον Μοντυῶν, οὗτινος ὁ μέλλων σύζυγος τῆς Ἀδριανῆς διέθηκε τὸ ποσὸν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν.

Τοῦ γάμου τελεσθέντος, ἐγνώσθη ὅτι τὰ ἐρείπια τοῦ πύργου ἔμελλον ν' ἀνοικοδομηθῶσι, καὶ ὅτι ἔμελλε νὰ ἰδρυθῇ ἐντὸς αὐτῶν μέγα μηχανουργεῖον. Ὁ Νοέλ δὲν ἤθελεν, ἐν τῇ δικαίᾳ του ὑπερφηφάνειᾳ, νὰ μένῃ ἀργὸς μὴδὲ νὰ ὀφείλῃ τὸν πλοῦτόν του εἰς τὴν σύζυγόν του. Συνεννοήθη μετὰ τοῦ κυρίου Ζ., ὅπως καταστήσῃ τὸ Βλινὺ μέγα βιομηχανικὸν κατὰστημα, ὡφέλιμον εἰς ὅλην τὴν χώραν.

Σήμερον ἡ ἐπιτυχία, ἀμείβουσα πάντοτε τὴν νοημοσύνην καὶ τὴν ἐργασίαν, ἔστειλε τοὺς κόπους τοῦ Νοέλ. Ὁ νέος ἐργοστασιάρχης ἐκάλεσε πλησίον του τοὺς φίλους του Γριβέ καὶ Ῥεβού, οἵτινες συντελοῦσιν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιχειρήσεως, κατὰ τὸ μέτρον ἕκαστος τῶν δυνάμεων καὶ τῆς ικανότητός του. Ἡ Ἀδριανὴ ἐπαίρεται ἐπὶ τῷ συζύγῳ τῆς, νεαρὰ δὲ οἰκογένεια ἀναθάλλει περὶ αὐτοὺς, παρέχουσα τὴν ἐλπίδα, ὅτι καὶ τὸ μέλλον ἔσται εὐδαιμον ὡς καὶ τὸ παρόν.

ΟΙ ΤΑΦΟΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

(Συνέχεια· ᾗδε προηγούμενον φύλλον).

Ἄλλ' ἡ σπουδαιότης μεταβολή, ἥτις ἐπῆλθεν εἰς τοὺς τάφους μετὰ τοὺς ὀμηρικούς χρόνους, εἶναι ἡ τῆς στήλης, τοῦ σημείου δηλαδὴ τοῦ τιθεμένου ἐπὶ τοῦ τάφου πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ νεκροῦ. Ὁ Ὀμηρος ἐν Ἰλιάδι συχνὰ ἀναφέρει στήλας ἐπὶ τοῦ τύμβου, ὁποῖοι ὁμως εἰδούς ἦσαν αἱ στήλαι αὗται ἀποδεικνύει ἐν χωρίῳ τοῦ ποιητοῦ, ὅπου περὶ ἐνὸς λίθου μεγάλου ὁ Νέστωρ ἀμφιβάλλει, ἐὰν ἦτο στήλη νεκροῦ ἢ ἀπλοῦν σημεῖον πρὸς ἄλλον σκοπόν· ἦτο δηλαδὴ λίθος μέγας ἐντελῶς ἀκατέργαστος. Ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ δὲ ὁ Ἑλλήνων παραγγέλλει εἰς τὸν Ὀδυσσεᾶ νὰ τῷ κατασκευάσῃ τύμβον καὶ εἰς τὴν κορυφὴν αὐτοῦ νὰ στήσῃ κώπην πρὸς ἐνδειξιν τοῦ ὅτι ἦτο ναύτης. Τοιαῦτα ἦσαν τὰ ἐπὶ τῶν τάφων σημεῖα, ἀπλᾶ καὶ παιδικὰ, ἔλειπον δὲ τὰ σπουδαιότερα πάντων, ἡ ἐπιγραφή καὶ ἡ μορφή τοῦ νεκροῦ καὶ τὴν ἔλλειψιν αὐ-